

[Undervisningsministeren]

ste år som konsekvens af de pladser, der nu skaffes via denne lov.

Jeg vil godt meget kraftigt understrege, at dette folketing kan lave, hvad ordninger det ønsker på dette felt, men ingen skal glemme – og SF burde måske være de første til at forstå det – at hvis vi ikke har organisationerne med, så vil en hvilken som helst ordning stort set være uden effekt, fordi enhver ordning på dette område forudsætter arbejdsmarkedets positive medvirken. Det synes jeg at hr. Holger K. Nielsen og SF gør klogt i at erindre sig, når man taler om disse ting. Medmindre man vil gå ud i egentlige, bastante, solide tvangsforanstaltninger, så kræver det en medvirken både fra Landsorganisationen og fra arbejdsgiverne, for at dette problem skal løses. Jeg synes, det er nok så interessant at få det løst som at stå og diskutere spidsfindigheder af den ene og den anden art, som hr. Holger K. Nielsen forsøgte fra talerstolen for lidt siden.

Fru Bente Juncker var inde på centrumdemokraternes forslag om at forlænge lære- og praktiktiden med et halvt år og håbede, at vi kunne tage det med ind i nogle positive overvejelser. Jeg bliver nødt til at sige her, hvad jeg har sagt ved tidligere lejligheder, når vi har behandlet det forslag, at en forlængelse på et halvt år efter min mening vil forværre vores praktikpladsproblemer, simpelt hen fordi praktikpladserne blive beslaglagt længere af den enkelte elev. Det kan der ikke være noget ønskværdigt i. Jeg tror ikke på den tese, som centrumdemokraterne har skruet sammen om de lange lære- og praktikpladstider. I øvrigt er lære- og praktiktidsfastsættelsen noget, der aftales mellem arbejdsmarkedets parter.

Hr. Ole Vig Jensen var inde på nogle betragtninger om handlingsplanen og sagde, at handlingsplanens dele var vigtige. Det er en opfattelse, jeg deler. Derfor har jeg også gjort det vel lidt usædvanlige at tage dem med i bemærkningerne til lovforslaget. Men hr. Ole Vig Jensen pegede også på, at derudover måtte man have nye uddannelsesområder ind, gerne som forsøgsområder. Jeg kan sige, at jeg håber, at vi, både hvad angår det tværfaglige basisår, og hvad angår sundheds- og socialuddannelserne, vil kunne starte forsøg allerede i det kommende skoleår.

Hr. Tinning var inde på, om vi skulle have brugt kvoter og tvang. Det spørgsmål har jeg

sådan set kommenteret i andre forbindelser. Derefter stillede hr. Tinning et spørgsmål om, hvad de mobilitetsfremmende ydelser egentlig indebar. De indebærer, at hvis unge mennesker i basisåret er nødt til at flytte til en anden egn af landet og skal bo på skolehjem dér, så vil de i basisåret ikke skulle betale skolehjemsbidraget. Det vil de blive fritaget for, således at de ikke bliver belastet af bopælsudgifter. Der kan også, som der står i bemærkningerne, i særlige tilfælde blive tale om at dække nogle rejseudgifter, men det væsentlige bidrag er, at de ikke får skolehjemsudgiften i basisåret.

Poul Schlüter (KF):

Vi har nu haft en lang dags debat om regeringens lovforslag til bekæmpelse af især ungdomsarbejdsløsheden. Jeg synes, det har været en god debat, og jeg synes, det har været en saglig og værdig debat.

Når jeg tager ordet, er det kun af én bestemt grund. Vi er nu tæt ved debattens afslutning, og jeg synes ikke, det skal forbigås, at vi ved debattens afslutning kan konstatere, at regeringen ikke har sit parlamentariske flertal på plads. Regeringen er dannet på grundlag af, at dens faste støtter skulle være socialistisk folkeparti og det radikale venstre, men det fremgik jo med fuldstændig tydelighed af det indlæg, hr. Holger K. Nielsen på SFs vegne for et øjeblik siden holdt, at SF ikke kan støtte regeringens lovforslag om fremskaffelse af lærlinge- og praktikpladser.

Under sådanne store lovkomplekseres førstebehandlinger har vi tidligere oplevet, at statsministre har taget ordet og har meddelt, at i en sag, som regeringen lægger den yderste vægt på, har man altså måttet konstatere allerede under førstebehandlingen, at regeringen ikke havde flertal bag sig. Vi husker også, hvad de pågældende statsministre sluttede deres korte indlæg med at tilkendegive. Det forstår jeg ikke vil ske i dag, for statsministeren er slet ikke til stede, og det skal jeg da i og for sig ikke bebrejde ham.

Regeringen har ikke noget fast flertal for gennemførelse af de 5 lovforslag på dette tidspunkt. Men regeringen har tilkendegivet, at den vil sætte sit liv ind på samtlige 5 lovforslags vedtagelse. Det er også meget naturligt, for det er jo tidens alvorligste problem,